

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 5Co/59/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316203075  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5316203075.1

## Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore žalobcu: AB 2 B.V., registračné číslo 572 79 667, so sídlom Amsterdam, Strawinskylaan 933, PSČ 1077XX, Holandské kráľovstvo, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., sídlo 1. Mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47234679, adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, proti žalovanému: C. V., nar. XX.X.XXXX, M. K. XX, C., o zaplatenie 625,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 8C/76/2016-100 zo dňa 12. septembra 2018, takto

### rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a výroku III. o trovách konania zrušuje a vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní nenapadnutej časti zostáva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý**.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca rozsudkom č.k. 8C/76/2016-100 zo dňa 12. septembra 2018 zo dňa 12. septembra 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 79,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 79,40 eur od 10.9.2015 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok odôvodnil vykonaným dokazovaním, na základe ktorého mal preukázané, že právny predchodca žalobcu spoločnosť Home Credit Slovakia a žalovaný uzavreli dňa 7.4.2014 úverovú zmluvu č. 4404024867, obsahom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému úver v celkovej výške 1 400 eur a zároveň záväzok žalovaného splácať čerpaný úver a náklady s ním spojené. Úver sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 44,56 eur v počte splátok 60, pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 23,10 %, RPMN vo výške 26 % a priemernej hodnote RPMN vo výške 25,82 %. Zmluva ďalej obsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti, ktorá mala nastať 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Podľa prehľadu čerpania a úhrad žalovaný uhradil z poskytnutého úveru sumu 1 320,60 eur. Listom zo dňa 20.8.2015, označeným ako „Výzva k splateniu celého úveru“, žalobca vyzval žalovaného, aby dlžnú sumu vyčíslenú vo výške 1 420,39 eur uhradil v lehote 15 dní odo dňa odoslania listu. Z pripojeného poštového podacieho hárku je zrejmý dátum odoslania tohto podania dňom 25.8.2015. Vychádzajúc z oznámenia o postúpení čl. 19 predchodca pôvodného žalobcu, veriteľ, zmluvou o postúpení zo dňa 12.9.2012 pohľadávku zo zmluvy o úvere postúpil na pôvodného žalobcu. Z dôvodu zániku pôvodného žalobcu ku dňu 18.10.2016 zlúčením so žalobcom došlo k univerzálnej sukcesii, keď žalobca vstúpil do všetkých práv a povinností svojho predchodcu. V dôsledku tejto zmeny v priebehu sporu vydal súd uznesenie č. k. 8C 76/2016-73- zo dňa 20.2.2017, ktorým rozhodol o pokračovaní v spore s právnym nástupcom pôvodného žalobcu.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ďalej podľa ust. § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 1,5, § 54 ods. 1,2 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zmluvný

vzťah založený úverovou zmluvou uzatvorenou 7.4.2014 posúdil ako spotrebiteľský a predmetnú zmluvu kvalifikoval ako zmluvu spotrebiteľskú a následne ju podrobil ex offio prieskumu, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.400,- eur obsahuje obligatórne náležitosti vyžadované v ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd po vykonaní ex offio prieskumu obsahových náležitostí predmetnej zmluvy zistil, že zmluva neobsahovala obligatórny údaj vyžadovaný ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. údaj o členení splátky na istinu, úroky a poplatky. V konkrétnom spotrebiteľskom úvere sa v nej uvádza výška mesačnej splátky určená 44,56 eur bez bližšej špecifikácie, teda bez toho, aby zmluva obsahovala údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Keďže právna úprava účinná v dobe uzatvorenia zmluvy jednoznačne takéto členenie splátok vyžaduje, absencia tohto údajá v zmluve je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmysle zmlúv, ktoré nečlenia splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, má spotrebiteľ plniť úver v jednotlivých splátkach, ale od samotného počiatku nevie, koľko má hradiť na istinu úveru a koľko má hradiť na odplatu veriteľa - úroky úveru a poplatky úveru. Veriteľ je tým subjektom, ktorý svojvoľne a nekontrolovateľne priraduje splátky spotrebiteľa a určuje, aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky odmeny veriteľa (úrokov a poplatkov), pričom spotrebiteľ nemá žiadnu moc skontrolovať, podľa akého kľúča toto veriteľ robí. Postup veriteľa má charakter nekalej obchodnej praxe v zmysle § 7 ods. 2 písm. b) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a táto spočíva v tom, že spotrebiteľovi sú predložené na podpis zmluvy, v ktorých absolútne nie je uvedené, v akej výške bude mesačne spotrebiteľ hradiť úroky úverov, ako odmenu veriteľa a v akom pomere bude splácať istinu úveru, pričom informácia o splácaní odmeny je jedna z najpodstatnejších informácií v zmluve vôbec. Veriteľom nerobí problém túto informáciu do zmlúv včleniť, avšak veriteľa túto informáciu do zmlúv zámerne nevkladajú a skrývajú ju. Keďže toto rozdelenie neurčuje spotrebiteľ a ani nie je o spôsobe tohto pomeru informovaný pred uzavretím zmluvy a ani v zmluve samotnej, takouto obchodnou praxou veriteľov je spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nakoľko bolo v spore preukázané, že žalovaný vyčerpал sumu úveru 1.400,- eur, pričom vykonal čiastočné úhrady spolu vo výške 1.320,60 eur, súd mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutým a splateným úverom vo výške 79,40 eur, a to bez úroku z úveru a bez poplatkov. V časti prevyšujúcej žalovanú sumu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobcu považoval za aktívne legitimovaného, keď aktívnu legitimáciu preukázal oznámením o postúpení a svoju právnu subjektivitu výpisom z obchodného registra Holandského kráľovstva. Žalovaný doručenie oznámenia o postúpení a vedomosť o ňom nerozporoval. Neuhradením peňažného dlhu riadne a včas sa žalovaný dostal do omeškania dňa 10.9.2015, a to uplynutím lehoty 15 dní poskytnutej veriteľom na dodatočné plnenie - vrátenie všetkých zosplatených peňažných prostriedkov. K zosplateniu úveru došlo listom zo dňa 20.8.2015, výzva bola odoslaná dňa 25.8.2015 a lehota 15 dní začala plynúť dňa 26.8.2015 a uplynula dňa 9.9.2015. Preto od nasledujúceho dňa je žalovaný preukázateľne v omeškani. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplataenie úroku z omeškania vo výške 5 % bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa 10.9.2015. Keďže súd dospel k záveru, že opodstatnená je požiadavka žalobcu len na zaplataenie sumy 79,40 eur, bolo možné priznať žalobcovi nárok na zaplataenie zákonného úroku z omeškania len z tejto sumy. Žalovaný sa dostal do omeškania dňa 10.9.2015, keď výška základnej úrokovej sadzby k uvedenému dňu bola 0,05 %. O trovách sporu rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP podľa úspechu v spore. Žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia sumy 625,39 eur (100 %), súd vyhodnotil uplatnený nárok za dôvodný v časti o zaplataenie sumy 79,40 eur (12,70 %). Vo zvyšnom rozsahu žalobu ako nedôvodnú zamietol (87,30 %). Čistý úspech žalovaného tak predstavuje 74,60 %. V tomto rozsahu mal by žalovaný voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, no z obsahu spisu vyplynulo, že žalovanému v spore žiadne trovy nevznikli, preto mu ich náhradu nepriznal.

2. Proti rozsudku, čo do výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

V odvolaní uviedol, že pokiaľ ide o dodržanie zákonnej náležitosti ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. zastáva názor, že predmetná náležitosť je v úverovej zmluve uvedená v súlade so zákonnými ustanoveniami. Informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného „úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky - 44,56 eur pod bodom 35., o počte splátok 60

pod bodom 36, po lehote splatnosti - 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 43. a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené: prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Názor žalobcu na splnenie uvedenej zákonnej náležitosti je plne v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, ktorý vo svojom závere konštatoval nasledovné: „čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave“. Odvolateľ má za to, že náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené aj v zmysle uvádzaného rozsudku. Odvolateľ ďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017, kde je uvedené nasledovné: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Ďalej poukázal na rozsudky Okresného súdu Senica zo dňa 21.3.2018 sp.zn. 9Csp/188/2018 a Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 15.1.2018 sp.zn. 10Csp/90/2017. Zdôraznil, že aj právna úprava SR reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxi vzhľadom na citovaný rozsudok Súdneho dvora, keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 1.5.2018 v rámci novely vykonanej zák. č. 279/2017 Z.z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok“.

3. Žalovaný sa písomne k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP viazaný dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a tento podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania, zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní nenapadnutej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

5. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadísk, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Odvolanie žalobcu je postavené predovšetkým na odvolacom dôvode nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Konkrétne žalobca namieta, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil existenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ cit. zákona, t. j. uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov

a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

7. Odvolací súd uvádza, že otázkou splnenia povinnosti uviesť údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. sa už v minulosti vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zaoberal a zhodne so súdom prvej inštancie ustálil záver, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov. Po vydaní rozsudku súdneho dvora EÚ z 09. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, na ktorý poukazuje odvolateľ, nebola a v súčasnosti ani nie je súdna prax v tejto otázke jednotná. Uvedená právna otázka však bola následne riešená aj Najvyšším súdom SR, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 (obdobne tiež uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018 a 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018) konštatoval, že do „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/) zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Ďalej Najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol: „Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k / zák. č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie, dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky“. Od 01. mája 2018 sa zároveň legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

8. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd s poukazom na čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorou autoritou je nepochybne Najvyšší súd SR, preto konštatuje, že ak okresný súd svoje rozhodnutie založil na tom, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, t.j. vymedzenie, aká ich časť pripadá na istinu, na úroky a na poplatky, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, vec nesprávne právne posúdil. Odvolací súd zároveň poukazuje ale na porušenie povinnosti žalobcu v zmysle § 132 ods. 1,2 CSP, a to povinnosti skutkovo jednoznačne vymedziť žalobný nárok, tak aby bolo jasné o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Skutkové vymedzenie nároku je spolu so žalobným petitom osobitne významné, pretože určuje predmet konania a neumožňuje súdu priznať žalobcovi plnenie na základe iného skutkového základu. Žalobca nie je povinný uviesť v žalobe právnu kvalifikáciu, musí však uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby nárok mohol právne kvalifikovať. Pokiaľ je predmetom uplatneného nároku pohľadávka, ktorá pozostáva z viacerých čiastkových nárokov tak ako je to v preskúmvanej veci, je nevyhnutná taká špecifikácia pohľadávky, z ktorej bude nevyhnutne vyplývať individualizácia uplatneného nároku. V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu špecifikovať uplatnenú pohľadávku, čo do jednotlivých čiastkových nárokov s uvedením časového obdobia, kedy tieto čiastkové nároky vznikli a odôvodniť aj vznik nároku vo vzťahu k jednotlivým čiastkovým nárokom. Pokiaľ si teda žalobca uplatňuje, či už úroky z úveru alebo úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky, je nevyhnutné, aby uviedol sumu, z ktorej si jednotlivé dielčie nároky na úroky z omeškania, prípadne aj úroky z úveru uplatňuje, čas omeškania dlžníka s uvedením začiatku omeškania a konca omeškania, a to aj vo vzťahu k vyčísleným úrokom. Úlohou súdu v sporovom konaní totiž nie je dedukovať jednotlivé nároky žalobcu, resp. pátrať z čoho pozostávajú, ale len prekontrolovať správnosť a odôvodnenosť, resp. zákonnosť uplatnených nárokov. O aké konkrétne

skutkové okolnosti svoj konkrétny právny nárok opiera aké skutkové údaje boli podstatné pre ustálenie peňažného nároku, je povinnosťou žalobcu, ktorú si musí splniť už v podanej žalobe. Bolo preto povinnosťou žalobcu v žalobe v časti „vyčíslených úrokov“ tieto konkretizovať, t.j. uviesť, aká časť zodpovedá zmluvným úrokom a aká časť úrokom z omeškania a na akom skutkovom základe. Vzhľadom na uvedené bude povinnosťou súdu prvej inštancie ustáliť si predmet konania v tejto časti (§ 129 ods. 1,2 CSP, prípadne § 150 ods. 2 CSP) následne o uplatnenom nároku žalobcu opätovne rozhodnúť.

9. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a záverov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie., pričom súd prvej inštancie je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

10. Vo zvyšnej časti (vo výroku, ktorým súd žalobe v časti vyhovel), ktorá nebola napadnutá odvolaním žiadnej zo strán konania, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

11. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)